

Diakonissestiftelsen.

Diakonissestiftelsen har i Juli d. A. udsendt sin 48. Beretning om sin Virksomhed: Aaret 1910.

Der klages stærkt over mangelfuld Tilgang af unge Piger, som ønsker Uddannelsen til Diakonisse. Der har i 1910 kun været 25 paa Prøve, hvoraf de 12 har maattet sendes bort igen, medens der indtraadte 13 unge Søstre. Maatte den nedenfor citerede Plan til en forbedret Uddannelse af de unge Søstre blive til Virkelighed og faa det forønskede Resultat: en bedre Tilgang.

Spørgsmaalet om yderligere Fremskridt i den Dannelse og Uddannelse, som skulde blive vore unge Søstre til Del, har været Genstand for Bestyrelsens alvorlige Granskning. Plan er udkastet til et toaarigt Begyndelsesophold i Moderhuset, hvoraf et halvt Aar ligesom nu skulde udgøre et foreløbigt Kursus i de elementæreste Fag, saavel Aandens som Haandens; dernæst et Aar paa Sygehuset, hvor Forudsætningerne baade for at gøre Gavn og for at tilegne sig Lære er bedre end tidligere, da de nu møder med bedre Forberedelse; derefter endnu et Halvaarskursus af overvejende teoretisk Art. Saa c. 3 Aar paa en Udstation i praktisk Gerning. Hjem til et videregaaende Halvaarskursus, ogsaa med mere specielle Hensyn til de forskellige Evner og Arbejdsomraader. Og dernæst efter et eller flere Aars Udearbejde hjem til Indvielse med tilhørende Udrustningskursus.

Udførelsen af en saadan Plan afhænger dog af, om vi faar de tilstrækkelige Kræfter til at udfylde Arbejdspladserne, medens saa mange Søstre sidder paa Lærebænk, og om vi faar de tilstrækkelige Midler til at udvide vore Bygninger, saa at vi kan have dem hjemme.

Det tør dog haabes, at jo grundigere en Uddannelse Diakonissestiftelsen tilbyder sine Søstre, desto stærkere dragende Magt skulde den kunne øve ogsaa paa de mere fremskredne og fremadstræbende Kræfter, hvoraf der dog nu, Gud være lovet, er mange, som føler sig kaldede til et Arbejde i Guds Vingaard. Der er jo ogsaa, — hvad der bl. a. kom kraftigt til Udtryk ved den „internationale Kongres for offentlig og privat Godgørenhed“, der holdt sit Møde i vor Hovedstad forrige Aar — en stadigt voksende Erkendelse af, at ethvert samfundsnyttigt Arbejde, og ikke mindst velgørende, stiller store Fordringer til baade Forkundskaber og Øvelse, som kun kan opnaas ved en systematisk alsidig Uddannelse baade i Teori og Praksis. Men hertil frembyder jo vort Hus med sine talrige, mangeartede Filialer og Stationer en ualmindelig rig Lejlighed. Selvfølgelig skal der agtes paa, at ikke Kundskaben — som „opblæser“ — bliver draget frem paa Bekostning af Kærligheden, som „opbygger“ (1. Kor. 8, 1), og at ikke for de mange Ting det ene fornødne forsømmes, den Guds Kærlighed, tilegnet i Menneskehjerner, der i Sandhed har

bygget vort Hus op i de mange Aar — og derigennem atter været med til at bygge Guds Rige op i vort Land.

Beretningen indeholder forøvrigt righoldige Meddelelser om de mange Anstalter og velgørende Institutioner, som er knyttet til Diakonissestiftelsen.

I Afsnittet om Betingelserne for Søstrenes Udsendelse til Sygehuse o. l. lægger man Mærke til en ny Bestemmelse, der kan have sin Interesse i disse Tider, hvor Sygeplejerskernes Spare- og Alderskasse, til hvilken Diakonissestiftelsen ikke har sluttet sig, træder ud i Livet; nemlig Bestemmelsen om at: der forbeholdes Søstrene samme Ret til Pension, Emolumenter o. lign., som er eller maatte blive tildelt de med dem ellers ligestillede Funktionærer ved vedkommende Anstalt.

Man kan forstaa, at Forsørgelsen af de gamle utjenstdygtige Søstre kan tynde haardt paa Diakonissestiftelsens i Forvejen overbebyrdede Budget, det er da en ikke mere end rimelig Fordring, at Sygehusene pensionerer de Diakonisser, der har arbejdet derved i en længere Aarrække, saavel som de vilde gøre det overfor andre Funktionærer.